

Paprsek a skřítek

V jednom dlouhém rezavém okapu opuštěného domu bydlel paprsek z měsíčního světla. Byl to docela malý paprsek, jako krátká stříbrná nitka. A slabounce svítil, proto si našel právě starý okap, kterým už ani za deště voda netekla a kde bylo i ve dne skoro tma. Měsíc už dávno zapomněl, že se mu některý z paprsků ztratil.

Dům, na kterém byl okap, lidé opustili, protože se odstěhovali do lepších nových domů, kde jsou kachlíky, velká okna a střechy bez komínů. A nechali tu jen starý, rozbitý nábytek, špínu a jednu velkou dubovou skříň, povalenou uprostřed zbylých židlí, stolů a střepů.

Každou noc přicházel do domu maličký skřítek a uléhal právě do dubové skříně. Měl strakaté šaty a na hlavě nosil dlouhou čepičku a na konci té čepičky byla malinká konvička, taková, co se s ní kropí záhony kytek. Ale byla tak malá, že by se do ní sotva dvě kapky vody vešly.

Skřítek prošel každý den spoustu cest a tak do skříně uléhal už hodně unavený a vždy brzy usnul. Jednoho dne se ale vrátil trochu dříve než obvykle a tak nemohl usnout. Dlouho se převracel, až se mu zdálo, že slyší slabý šustot. Vypadalo to, že někdo lehounký má poblíž plechovou skluzavku a klouže po ní. Skřítek potichu vylezl ze skříně a šel k rozbitému oknu. Venku byla tma a všude klid. Vedle okna byla okapová roura a právě v té chvíli se ozval znovu šustot jako když několik zapomenutých kapek sjede po plechu dolů. A dole u země, kde má za deště vytékat voda, se objevil stříbrný paprsek. Zůstal na okraji okapu a rozhlížel se.

Skřítek, když jej spatřil, se velice zaradoval, že v rozbitém a opuštěném okně je s ním ještě někdo a tak na paprsek zavolal: „Měsíční paprsku, proč obýváš ten rezavý okap a nenajdeš si raději v domě lepší místo?“ Paprsek se na skřítku podíval, pak vlezl zpátky do okapu a dírou u okna vylezl ke skřítkovi. Pohlédl do místnosti a povídá: „Já nemůžu být dlouho tam, kde není železo. Já mám železo rád, protože po něm můžu dobře běhat a tady v domě je spousta prachu, špíny a dřeva, jen železa málo. Taky se chci někdy v noci dívat na hvězdy, protože to byly mé sestry. A v okapu je i ve

dne šero, které potřebuje moje slabé stříbrné světýlko. Proto nemůžu bydlet v domě.“

„Ale pročpak se nevrátíš ke svému měsíci?“ zeptal se skřítek.

„Nemohu, jsem příliš malý a tak vysoko až k měsíci by mi samotnému nestačili síly. A tady dole je často spousta tmy a když pak je někde alespoň malé světýlko jako já, je to hned lepší a už tam není tak smutno.“

Skřítek dal paprsku za pravdu a pak mu vyprávěl, jak každý den chodí po dlouhých cestách a hledá někoho, kdo by s ním šel bydlet do tohoto domu, aby nebyl tak opuštěný.

Lidé odtud odešli a už se nevrátí a ostatní skřítkové se tak rádi chtějí podobat lidem, že si také začali stavět domy s kachlíčky, velkými okny a střechami bez komínů. Nikomu se nechce bydlet tam, kde už nic nového není, jen tma a špína bez krásy. Dlouho do noci si paprsek se skřítkem povídali, než se každý vrátil na své místo v domě.

Druhý den se skřítek na cestách už tolik nerozhlížel a dokonce se přistihl, že se těší domů. A paprsek zatím prolezl každý kout starého domu. Nebyl to dům příliš veliký ani malý, ale určitě by šel ještě trochu spravit a uklidit. Večer se paprsek se skřítkem sešli opět v okně a protože každý věděl, že tu chtějí dál bydlet, rozhodli se, že si dům krásně zařídí.

Hned brzy ráno se dali do uklízení. Skřítek odnesl všechny nepotřebné a rozbité věci, spravoval okna, dveře i střechu. Jen s dubovou skříní nemohl pohnout a tak ji nechali tam, kde byla. Paprsek, protože byl slabý a maličký, zase vymetl všechen prach i z té nejužší škvíry. Několik dnů pilné a těžké práce jim trvalo, než si mohli poprvé rozsvítit na malém stolečku svíčku.

Skřítek už nechodil po cestách, jen na noc se stále vracel do své skříně a paprsek do okapu. Skřítkovi bylo ale líto, že paprsek musí vždy ven a tak přemýšlel, jak by mu pomohl, až si vzpomněl na svou malou konvičku, kterou měl na čepici. Hned zaklepal na okap a za chvíli se objevil stříbrný paprsek. „Paprsku“, povídá skřítek; „myslím, že už nebudeš muset odcházet ven do okapu, protože já mám na čepici železnou konvičku a do té by ses určitě pěkně vešel.“ A paprsek konvičku vyzkoušel a bylo mu v ní opravdu mnohem

lépe, než v okapu. Oba byli rádi, že jsou teď stále spolu a skřítek mohl odcházet z domu ven i s paprskem.

Nechodili z domu pryč, aby něco nebo někoho hledali, odcházeli proto, že se rádi do svého domu vraceli. Ten byl už z dálky pěkný a vůbec ne opuštěný.

Jednoho dne, když se vrátili, našli u dveří dva skřítky. Byli unavení a hledali nový domov. Dům skřítků a paprsku se jim velice líbil a protože to byl dům, kde bylo ještě dost místa, paprsek se skřítkem jim polovinu nechali.

Po čase se k novým skřítkům přistěhovali jejich kamarádi, neboť se dozvěděli, v jakém krásném domě bydlí. Už bylo pro každého mnohem méně místa. Jeden z nových skřítků se rozhodl, že si do pokoje pořídí kachlíky a velká okna, protože to viděl u lidí. A ostatním se ten nápad také zalíbil a tak si každý pořídil kachlíky a větší okna.

Jen skřítek s paprskem se trochu polekali. Nechtěli nikoho z domu vyhánět, ale když později viděli, jak se jejich dům mění v úplně cizí, vlezl stříbrný měsíční paprsek skřítkovy do konvičky na čepici a vydali se dlouhou cestou, aby někde našli opuštěný dům, ve kterém by byla rozbitá skříň a děravý okap pod střechou.

6.11.1990

Jiri H. Brodsky

<http://www.havlikjiri.cz/>